

تے و ت

بسم اللہ الرحمن الرحیم

تے و ت

(کھانیاں)

ملک شاہ سوار علی ناصر

ناشر

عقیدت پبلیکیشنز

۱۳۲- پی استقلال آباد سرگودھا

AQEEDAT PUBLICATION

132-P ISTIQLAL ABAD SARGODHA

Mob 0321-6004961

سچے حق لکھاری دے

کتاب دا ان	:	تے وت؟ (کہاں)
لکھاری	:	ملک شاہ سوار علی ناصر
بل ورن	:	الاعوان ہلکی شہر خوشاب
کپوزنگ	:	ثنا علی ناصر، وقار علی ناصر
منل	:	-200 روپے
پہلی وار	:	2011
خط پر کان اجو کا نکانا	:	الا گوان ہاؤس نیزے فائیر بر گینڈ جو هر آہاد روڈ خوشاب
ملن دے پتے	:	شہر (خوشاب)
نذری بک ڈپاؤ شہرہ وادی سون	:	الا گوان ہلکی شہر نزد فائز بر گینڈ جو هر آہاد روڈ خوشاب
پکانکانا	:	عقیدت ہلکی شہر استقلال آباد سرگودھا
ٹیلی فون گھر	:	ارازہ یونین کوسل نلی شہلی ڈاک خانہ کھہ مصراو
موہائل	:	تحصیل وضع خوشاب
0454-713086	:	
0300-6072190	:	

افتساب

چخابی زبان لکھن پڑھن تے بولن
والے سارے بجھاں دے ناں

ملک شاہ سوار علی ناصر

تَوْت

فہرست

صفعہ نمبر	کہانی دانان	نمبر شد
7	کہانی دانان	1
9	کہانی دانان	2
11	کہانی۔ اک جھات (پروفیسر محمد ایوب)	3
15	ساؤ ڈی عجب کہانی اے	4
18	اپنی اگ	5
21	پورا گ	6
24	ساؤ اور ش	7
29	تے کھیڈ بھین گئی	8
33	ہاتھی دے دند	9
37	تے وت	10
41	نجپاں دی اشناں	11
45	چلہ	12
48	آخر لامہ	13
51	چیزو	14
55	وڈے لوک	15
59	ندوی	16

تے و ت

62	نَاکرَا	17
67	سِیحَانِی	18
71	نویں سائے	19
75	بَلَاتْ	20
79	بھاگ بھری	21
83	عَظِيمُ انسان	22
86	تے کہانی کے گئی	23
89	ایہ پڑ	24
92	اخیر ہو گئی	25
94	ست بھرائی	26

☆☆☆☆☆

پنجابی کہانی دانویں کلارنگ

ملک شاہ سوار علی ناصر ہو راں داتاں کہانی کھیڑ دے درج تو ان نہیں اے۔ اودہ اس توں پہلاں پنجابی کہانیاں دا اک پرا گا ”کرلات“ دے تال دے تال دے کے اپنا آپ منوا چکے نہیں۔ تے مُن اوہناں اپنیاں کہانیاں دے درجے پر اگے ”تے و ت؟“ نوں چھوٹاں دا ارادہ کر گھد اے۔

کہانی دا بندے تال مُھ قدر یعنی سانگاے۔ شدید سیال دیاں لمیاں راتاں دے شوکار تے گرمیاں دیاں سخن دو پھر اس توں گھابر کے کئے نے بات پاون دی رہت رکھی تے فیر ایہہ اگاہ نہ توں اگاہ نہ زدی گئی۔ پچھے مز کے دیکھوتاں جمز یاں گلاں کدی کہانیاں لگدیاں سن اودہ اج بیج بن کھلوتیاں نہیں تے لکھے دیلے دیاں حقیقتاں اج کہانیاں بن گھیاں نیں پر ایس توں کے نوں انکار نہیں جے کہانی بیش بندے دی جیاتی داحصرہ اے تے اگے وی رہوے گی۔
کوئی وی کہانی کار آپنے آل دوالے تے آپنے دیوب و چوں ای کہانی نوں لمحدا تے اکھراں رائیں الکید اے۔

”ناکرا“ داشیبر آپنی غربی تے بے وی ہتھوں ستایا ہو یا سوندا اے تال خواب و یکھدا اے بجے انسان دی بے انصافی، لٹک مارتے اک درجے دی رست دا تریباں کیا ہوں پاروں اُچنچھک تے ففرتاں دو دھدیاں جارہیاں نیں ایس کر کے جنور فیصلہ کر دے نیں پئی انسان کو لوں حکومت دا حق لے کے ای اپنا آل دوالا سنواراں گے۔ گھوک سے شیبڑے سینے درج ایہہ سن کے ٹھنڈے پے جاندی اے پئی جنوراں دی بادشاہی درج انصاف تال ملے گا۔

ایہہ کہانی اک بڑا دُواں سوال جھنڈ دی اے کیہہ ہن ایسیں انساناں دے دس پئے ہوئے آں یا ایہہ وی کوئی ہو گلوق اے جیسے ساؤ یاں مقدر اس نوں گھیر یا ہو یا اے۔

”ہاتھی دے دند“ درجے لوکی ہر شہر درج لھجے جاندے نیں، ہابے نے ایوں آپنی جیاتی مولانا امیر علی دی گل اتے وار دلتی، جیوندا رہندا تے شید کے نوں سدھاراہ و کھان جو گا ہوندا

اوہنوں امیر علی ورگے بندے لئی پڑ دیہا نئیں ہی جھٹ ناچاہی دا۔

”نویں سانگے تے بھاگ بھری“ دنویں سوریدے بھلے ہویاں دے پرتن دیاں کہانیاں نیں تے کہانی کارنے ہرے خلوص نال ایہناں نوں آکیا اے۔ دنوں کہانیاں دے ملکھ پاتر پنڈوں نکل کے شہزادے نیں تاں اوھوں دیاں رونقان رنگاں دی گھسن گھری ورچ گواج کے آپنیاں جزاں نوں بھل جاندے نیں۔ نمر جدوں دھکا پنیدا۔ تاں سُرت آندی اے تے استھے ایہہ مخادرہ وچ خاہت، ووندا۔ ”بھگی ہوئی بانہہ گل ول ای آؤے“

اپنی اگ، پورا عج، سازا اور ش، تے کھینڈ بھج گئی، تے و ت؟، نیچاں دی اشناں، چل، اخیر لامہر، چھپرو، وڈے لوک، فدوی، مسحائی، بکات، ظیم انسان، تے کہانی نک گئی، ایہہ جڑا! ڈاھڈیاں سوھنیاں کہانیاں نیں روائی تے سدھ پھرے انداز دے ورچ بیان کیتیاں ایہہ کہانیاں اپنی ہوتے وسیب دے ورچ کھلرے ہوئے کوچھ تے کولن دی وس پاندیاں نیں انخ اسیں ایہہ گل آکھ سکدے آں جے ملک شاہ سورا علی ناصر بوراں اپنے پورے قدرے نال کھنوتے نظریں آندے نیں۔

پروین ملک

مڈی

پنجابی ادب پنجابی ادبی بورڈ لاہور

”تے وٽ“ داشاہ

ملک شاہ سوار علی ناصرلوں دیکھوتاں اودھ ملک لگدا اے۔ اوہ بچال ڈھال اوہ موقدت
تے اوہ بھتل۔ اوں نوں ملو تے گلاں کروتاں اودھ شاہ سوار نظریں آندیں۔ ادب داشاہ سوار علم
دا شاہ سوار تے ماجی پھرال داشاہ سوار تے جدوج پڑھتے تاں اودھ ناصر جاپا اے۔ حالات داشاہ
اکھراں دے نال کھید کے قابو پان والا تے زندگی دی جنگ دفع الجھ کے اس تے فتح پادن والا۔
”تے وٽ“ اوہناں دی ایپور جہاں گلاں کھھاں نیں۔ کجھ من وابریاں، تے کجھ تن
واپریاں تے کجھ آسے پاسے دیاں گلاں۔ جہاں نوں اپنا ای سمجھ کے دل دفع جا گھدی اے تے
ہن اپیاں گلاں سمجھ کے اوہناں نوں در قیاں تے ایکیاں۔

ملک شاہ سوار علی ناصر دا تحلق پنڈ تاں اے تے رشتہ پنڈ دوآل نال۔ پنڈ تے پنڈ دے
اہدی ڈب دفع بدھے ہوئے نیں۔ جہاں توں اودھ کدیں دی دیکھنیں ہو سکیا تے بجے اوہ چاہوے
وی تاں نہیں ہو سکدے۔ ایسکی وجہ اے جے اودھ اپنے آسے پاسے دے در تارے تے در تادے نوں
بڑی بار کی نال دیکھدا اے۔ مشاہدہ کردا اے۔ کھنگالدہ کردا اے۔ سوچدا اے تے فیلم کاغذ لے کے
لکھن لگ پنڈدا اے۔ اوں ویلے اوہ آپ اس دا تقدیر اکب کردار بنیا ہوندا اے۔ اودھ کھا، اودھ علم،
اور مصیحتاں جیزیاں اوہنے اپنے آسے پاسے کن اودھ بھی اپنی جان تے واپر رہیاں ہوندیاں
نیں۔ اودھ لکھن لکھیاں اوے دُکھ دچوں لکھدا یا ہوندا اے۔ تائیں اوہدے قلم دچوں موئی
ڈگدے نہیں تے نالے میں ایہدے دی دیکھیا اے جے جدوج اودھ اپنے دفتر دفع ہوندا اے تے
اوہدے کول چادرال تے پگریاں والے لوگ آندے نیں تے اودھ اوہنون نال لے کے زر
جاندے نیں۔ بعد دفع پتہ چلدا اے جے اودھ تاں اوں بندے نال عدالت دفع تھانے دفع اوہدہ
کم کنڈھان گیا۔ یاں کے ستمہ دافیصلہ کرن گیا۔ تے ایہدے اوہدہ درست راہبر کس دن اسکے نال پیغیر

فرق دے ہوندا اے۔ ہن دی کئی لوکاں دے کس اپنے سمجھ کے بھگت رہیا اے۔
شاید فوج دی زندگی اوں تے اجے تائیں اثر انداز اے۔ فوج آدمی نوں دی انسان ہنا
دیندی اے۔ تے چونکہ ساڑے ماحول وچ انساناں دی لوزنجیں ایں واسطے فوجی ایں ماحول وچ
آ کے ناکام ہوندا اے۔ پر شاہ سوارنا کام نیں رہیا اوس نے اپنے فکر تے اپنے خیال والہو نچوڑ کے
لوکاں دے سامنے رکھیا اے۔

اوہ بیاں کہانیاں وچ سانوں معاشرے دا سارا منظر فطر آندا اے۔ ”تے وٽ“ وچ
تسیں شاہ سوارہوراں دے علاقے دی رہتل ای ویکھو گے تے ورتا اوی۔ اوہناں دی زبان دی
تے لبج وی۔ اوہناں دارگنگ وی تے ڈھنگ وی۔ ایس کتاب وچ شامل تھاںوں کہانی دا پتہ ای
چلے گا۔ تے اوہدی نور داوی۔ تاں تسیں ویکھو گے جے اپنی زبان اپنی ہوندی اے تے اوہدا چسکا
تے رشکاراوی کئی گناہوتدا اے۔

اللہ کرے جے ملک شاہ سوارہوراں دا قلم انجیں ایں ایہناں قصیاں کہانیاں نوں فرض
سمجھ کے کاغذ تے الکید ارہوئے تے ساتوں ساڑی رہتل بھتل نال سانجھ دوائی رکھے۔

شاکر کندان

سرگودھا

ملک شاہ سوار علی ناصر دیاں کہانیاں - اک جھات

کہانی آکھن تے سنن دی ریت بخابی ساہت اندر اوس سے توں چلی آری اے
جدوں بخاب دی دھرتی دے پہلے داں نے اپنے دچاراں نوں صرچ مصالے لائے دو جیاں نال
ساختھا کیجا ہو دے گا۔ بھانویں کے ایہہ دچاراں بدی بندی ہوں پر جنی دیرتا کمیں ائس دفع منوں ہجھن
شامل نھیں کیجا جاندا سنن والا دچاراں دفع گوہ پر گست نھیں کردا۔ منوں ہجھن شامل ہوون نال اود
بندورتی کیوں بندورتی نھیں رہندی سکوں کہانی دار دوپ دھار لیندی اے۔ وکھیا جادے انہی ہوند
دفع آون والیاں کہانیاں دفع لکھاری دے اپنے دچاراں دے نال ہال بخابی سان، اپترن،
چوگردے دی حالت دایاں، انتھوں دیاں ریتیاں دا ذکر، ایتحوں دے دسیکاں دی نفیات،
کارو بیهار، نظرت، محبت، غصت، ایثار و فراہمی دالے۔ جذبیاں دی تہڑ کارو دی ہوندی اے تے
ایہہ شیواں کہانی اندر اوہدوں ای جنم لیندی یاں ہن جو کہانی کاردا گوہ ڈیکھاتے اود غور و فکر دی
طاقت دی رکھدا ہو دے ذکر نہیں ہو تے غور و فکر کرن داعصر ساہنوں ملک شاہ سوار علی ناصر دیاں
کہانیاں دفع بھروں ملدا اے۔

ناصر بخابی ساہت دا وچک دا تاراۓ جس نے ساہت دی جھوٹ دے ہر کھڑ دن
بھروں حصہ پایا تے اپنا آپ منویا اے۔ کہانیاں دفع ساہنوں ناصردے جتنے ڈنگھے مشاہدے دا
پہنچندا اے او تے کہانی ہیاں دے ڈھنگ کہانی سرناویں تے اوہ ذکریں سوچنے ٹکردا اوی پہنچندا
جسے دے پر تن نال بخابی سماج اندر بیدار ہو گئی اے۔ جیویں ”نجاں دی اشنانی
“آکھن نوں تے عاشر دی کہانی اے پر گوہ کیتیاں چلگدا اے کے ایہہ ہراویں بندے دی کہانی
اے جو اپنی زبان، ثقافت، رسم و راج، کھانا پیدا، پہنچا و محمد کے انگریزی یاں جسکی زبان و ثقافت
توں چنگا کھندا اے۔ کہانی نوں پڑھیاں پہنچندا اے کہ جو دھانی سکون اپنی زبان تے ساہت
دفع اے اوپری زبان دفع نہیں۔ جے کر گل غلط ہوندی تاں عاشر کرے دی دلائیت محدث کے اپنی
دھرتی پر تن دا تاں تے زادی انگریزی ادب محدث کے صوفیات کلام دفع نوہ لیندی۔ کہانی دفع بڑے
ای سو بنے ڈھنگ دفع اپنی زبان و ثقافت، پرانی زبان و ثقافت نال مقابلہ کر کے بندے دے

اصل دل پر تن دی کھانوں پیاں کیجا گیا اے۔

مان دے اوہناں لکھاں لوکاں دی سوچ دی نما کندہ کہاں ”تے و ت“ جو دھرم ہال
گوہرا سائیگا دی رکھدے نئیں تے نویں پیڑھی نوں دھرم دل مائل کرن لئی اوہناں نوں تعلیم دی
وھری دو اندرے نیں پر ہوندا کیہاے؟ دکھ دکھ مسلک جو تعلیم دیندے نیں اوہ ایثار و بخت دے
جذبے توں خالی قوت برداشت نوں ختم کرن والی تے دوجے دے نقطہ نظر ہاں اختلاف رکھن والی
ہوندی اے شیرے بست دے دو منڈیاں تال دی انجی ای ہوئیا۔ دکھ دکھ مسلک دی تعلیم حاصل
کرن پاروں دو نویں بھرا اک دوجے دے وریئی ہوئے انت اک دوجے دی جیاتی مکاؤں دا
کارن دی سبئے انجی عیر احت تے ایہو جئے ہور کی لوک ایہہ سوچن تے مجبور ہوئے کہ وھری تعلیم
تالوں ان پر ہرہ بناں ای چنگا اے۔

آرٹھ دکھرے نے مانچ نوں کئی خانیاں ونچ و نہیں جھنڈیا اے مزدور نوں پڑھ تو زخمی
دے باو جوڑ پورا معاوضہ نہ لے تاں اوہ جنتے بدلتے باعثی ہوندی اے اوتحے معاشر انصاف دے
سلیئے وچ و نکلنے شروع کر دیندے اے۔ ”ناکرا“ ایس کہانی وچ کہانی کارنے ات سوھنے ڈھنڈ دع
انسان تے جنوراں دے معاشر انصاف نہ ہوون دے کا تال بارے وچاروں کے سا جنوں ایہہ
سوچن دی بعوتوں دلی اے کہ اج دی بحکھرے غصہ دا زمہ دار انسان آپ آپ اے۔ ایہہ دے وچ کے
دو بیے دا کوئی روشنیں۔ بچے کر انناس اپنی سوچ تے ٹھیں نوں نہ بیایا تاں ایہہ وچھہ ہور دھدھی
چاوے گی تے اخیر خوفی انقلاب سان وچ آؤے گا۔

انسان شہرت ہلاتے تے مانچ رجتے دا بھکھا اے تے جدلوں اوں نوں ایہہ شیواں مل
جاندی یاں نیں تاں جنتے اوہ پرانیاں سکتاں توں اپنا سائنا تو زدا اے اوتحے اوہ بدی سوچ دی بدل
جاندی اے۔ نویں ساٹنے تے نویں منزل نوں پاؤں دی خاطر یار جن تاں اک پاسے گھروالیاں
نوں دی بھلا دتا جاندے اے ملک عرقان دے روپ وچ اوہناں لوکاں دی کہانی جو شہرت دی بحکھر
دے لائی وچ اپنے مال تے گھر رنوں بھل جاندے نیں تے جدلوں تاکاہی دامونہ دیکھ کے
بچانہہ پرت دے نیں تاں اوہناں نوں ایہو جی صورت حال دا سامنا کرنا پہنیدا اے۔

”ملک صاحب تھانوں تھاڑے نویں ساٹنے مبارک ہوون سا جنوں اکلا پے دے

ہمیریاں وچ ای رہن دیو۔ کیوں بجے جدوں سچے ہندھیاں دے رئے نہ مٹ و ٹھنڈاں دت کا جے سا نگے؟“
(کہانی نوں سائے)

”حاجی دے دند“ اوہناں لوکاں دی کہانی اسے جھوڑے دوست دے نئے وچ انکے ہو کے اپنے علم، اپنیاں قدر اس تے اپنے معاشرتی رہبے دیاں آپس جزاں بہت دے ہیں۔ ایمہر علی دے روپ وچ اوہناں دھرمی آگوں دی کہانی جو دو جیاں دے خیراتی تے مُن دان دے پیساں اُتے عیاشی کر دے نیں تے مولوی ایمہر علی توں مولاہ ایمہر علی تے فیر میاں ایمہر علی بن جاندے نیں۔ ایہہ کہانی اوہناں دھرمی آگوں دے مونہہ توں نقاب چکدی اسے جو دھرمی تھا، اس تے پیسے نوں پار وچ درمدے نیں۔

”بھاگ بھری“ ہراوس بخاہن دی کہانی اسے جو گھر دی عزت رکھنی دی توں وہی قرہانی دیون دا جذبہ، کھدی اسے۔ ہراوس نیا ردے سماوا پتھر بروڈن سے۔ بے کے دی صاف کرے اپنے آپ توں مہماں ثابت کر دیاں نیں۔ ہراوس تھیس سیانی گھر دی وارہہ جو گھر دا اسے دے ہر تم سہہ کے دی وفاواری واخبوت دیندیاں نیں۔ ایس دے نال تال اتنی وقت تھی دوسرے انساناں دی سوچ تے اپنی وصافتی توں اپنے آپ توں وکھریں والیاں دی دی کہانی۔

ناصر دیاں کہانیاں وچ کہانی عصر ایساں زیادہ اسے کہ پڑھن والا کہانی توں جیل نالن توں لے کے اخیری لائن تا میں پڑھن تے بھورا۔ اوس دیاں کہانیاں دی زبان نرول، سادہ تے رواں اے۔ فقریاں دی بہتر تے فنی کیمائی نے بر فقرے توں جان دار تے مس کچھوں بنا دتا اے چھوٹے چھوٹے فقریاں رایجیں اوہناں انج دے سامن دیاں گلاں کھاں ہیں۔ اوہناں مسلکیاں دی نشان دی کیتی اے جس نال انج دے انسان توں واہ پنیوں اسے تے پڑھن والے توں انچ جاپدا اے کہ اوس دیاں گلاں کیتیاں جاء بیان نیں۔

اوہناں اپنیاں کہانیاں توں جان دار بناون نئی سوچتے ہو جب کہا دتاں دی درتوں دی کہیت اے جس توں اوہناں دے علم دا پتہ لگدا اے جو ہیں۔

۱۔ ”بے تینوں پتہ لگ، و نجے بے سماں باہیاں توں جان دار بناون نئی سوچتے ساڑی جان پھٹ، و نجے جا (کہانی بجاں بھی نہیں)

۲۔ ”حاتھی دے دند کھاون توں ہور ہوندے نئیں تے کھاون توں ہور“

(کہانی ناکر)

شبد اس دی چون تے ایں دے درتا رے ہارے ناصر ہوار چنگا علم رکھن تے چنگے
کہانی کاردا شہوت دتا اے۔ ویکھو دیلے دی ٹکھی رفتار دا نقشہ سونے شبد اس را ہیں کنجھی دے
نمیں۔

”ویلے دا چمپیر واچی نئی تکی رفتار دے نال اذار یاں مریدار ہیا۔ دیہارے مہیجاں دا
روپ دنا کے ورھیاں دی جبوول دیج ڈھاہنے رہے تے درستے بیگے توں ایجے کھسکدے
رہے۔“ (کہانی حاتھی دے دند)

میں ناصر ہوار ٹوں ایں لکھت اتے آئھی دوھائی دیدا آس نے آس کردا آس کر
آون وائلے سے دیج اودہ سانوں اسے طراں دیاں سوھنیاں تے ممن موھنیاں کہانیاں پڑھن لئی
دینے دے جتن کرن گے۔ یقیناً ایں لکھت نال چخاں دے نشری چمپیر دیج گھات توں پورا کرن
وین مدد میے گی تے ایہہ لکھت توں لکھاریاں لئی اک چانن منارے دا کم دیوے گی۔ چخاں کہانی
کاراں دی توں یہی پر دے دیج ملک شاہ سوار علی ناصر دا ان سانوں اگھروں نظر آندا تے
آس اے بچ کہانی چمپیر دیج آندی بھنک دا یہہ اک سناھنیاں رکھتا بت ہوی۔

پرد فیسرہ اکٹھ گھا ایوب
فیصل آباد

ساؤڈی عجب کہانی اے

جدوں میں اپنی ذاتی گل بات نوں چھیڑن لگا داں تاں مینوں انخ لگدا اے جے ایہ
وی اک کہانی اے بکریاں دا چھیر دینوں میرے پوز بر دتی بنا دتا آہیا کیوں جے میں سکولوں
گماون لگ پیا باسوں۔ بخوبیں جماعت دا امتحان میں چلکے چوکے نبرگھن کے پاس کیجا آہیا تے
نالے تفصیل و حق و نظیف دے امتحان چوں دو جی پوری شن محمدی آهی۔ تے وظیفہ گھن دا خقدار نصیر یا
گپاہا میوں۔ گراوس ست میں دے پنڈتے تے ہائی سکول آہیا میوں او تھے داخل کروادتا گیا۔
گھروں اسال سارے ٹگی تاریاں دی چھاویں نکلدے تے وس شامیں تاریاں دی چھاویں ای
مزدے۔ میرے گراں دا ناں اراڑہ اے۔ اس گراں دے نیزے تیزے دے لوک ایہہ سے بار
ے آہدے نیں جے اراڑہ ”راہ لجھے نہ کھواڑا“ تے گل دی حقی اے جے ایہہ گراں ڈاؤھی اوکھی جاہ
تے آبادے۔ وڈیریاں خورے اتھے کہیہ دیکھیا آہیا جے اتھے آن ڈیرے لائے بانے۔
چودوہ پندرہ میلاں دا پنڈتہ اک پھنناں ایڈا سوکھا کم تھیں آہیا۔ پاس گراں دے وحق رہے
ہوئ کہیہ ہو سکد آہیا۔ جھے بال تے ایہا حال۔ او کئے سو کھے ہو کے جھیویں جو عت پاس کیتھی
تے اگلی جماعت کان استارہ ہوراں مانیز جان کے سارے طالب علمان کو لوں پیسے اکٹھے کرنا دا
حکم دتا۔ تے جدوں پیسے اکٹھے تھی گئے تاں اوہناں حکم دتا جے توں ساریاں توں وڈا تے ہالے سیانا
ایں سرگودھیوں ونخ کے کتاباں گھن آ۔

رب سو هنے دا ناں گھن کے میں سرگودھے ونخ کان اراڑیوں پیہل فرے کئھے اپنیا
تے او تھوں نہیں وحق بہہ کے سرگودھے اپنی گیا۔ پہلی وار سرگودھا دیکھیا آہیا۔ محمد اپنیا ندا اردو
بازار اپنیا کتاباں گھدیاں تے ادہ بوریاں دے وحق پیک کیتیاں۔ دکاندار چنگا بندہ آہیا میں عرض
کیتھی جے میں جھٹ شہر زیبھر کے دیکھناں تساں میریاں کتاباں اتھے ای اپنے کوں سمحال
رکھو۔ اس آکھیا پڑا توں شہر دی سیر کر گھن کتاباں اتھے پھیاں را ہوں۔

میں شہر دنی سیر کر یندراز، اپھر دافوئی بھرتی دے وفتر ونخ اپنیا ایہہ منی دے میئنے دی گل
اے سڑن، آہیا جدوں۔ داں دل گھوں اتھے بھرتی ہوندا دیکھا ہے۔ میں وی چونا دکھے پڑ